

POSTANOWIENIE

Dnia 31 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 31 lipca 2024r.

w sprawie **A. R.**

oskarżonego o czyny z art. 56§1 k.k.s.

skargi obrońcy

na wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 4 marca 2024r., sygn. akt VI Ka 251/22, uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Raciborzu z dnia 18 stycznia 2022r.,

sygn. akt II K 885/19,

na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

1) oddalić skargę,

**2) kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego
A.R.**

UZASADNIENIE

Skarga wniesiona w imieniu oskarżonego nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Okręgowy podzielił argumentację zaprezentowaną w apelacjach oskarżycieli. Wskazano tu jednoznacznie, że *„Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania jest zasadny. Ustalenia i rozstrzygnięcie sądu I instancji w zakresie braku sprawstwa i winy oskarżonego oraz analiza zgromadzonego materiału dowodowego nie znajduje oparcia w zasadach prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, co doprowadziło sąd meriti do błędnych ustaleń faktycznych, a z uwagi na uniewinnienie oskarżonego brak było możliwości wydania orzeczenia reformatoryjnego na etapie postępowania odwoławczego.”* (pkt 3 formularza uzasadnienia wyroku).

Podstawą zatem do uchylenia zaskarżonego wyroku była zasada *ne peius* wyrażona w art. 454§1 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozpoznający sprawę w postępowaniu skargowym nie jest sądem III instancji. Stąd jego rolą nie jest przedstawienie własnych ocen w sprawie, a jedynie badanie, czy zaistniały warunki do wydania przez sąd odwoławczy wyroku kasatoryjnego. Sąd ten takie argumenty niewątpliwie przedstawił, w szczególności w zakresie nie wzięcia pod uwagę decyzji urzędów skarbowych, co przemawia za prawidłowością jego rozstrzygnięcia.

W świetle powyższego skarga nie mogła być uznana za zasadną. Choć nie ma racji prokurator w sporządzonej odpowiedzi, że skarga jest lakoniczna i właściwie pozbawiona argumentów.

Argumenty te jednak nie przekreślają swobody działania Sądu Odwoławczego w przestrzeni określonej przez dyspozycję art. 437§2 k.p.k. A podkreślenia wymaga i to, że to właśnie sąd odwoławczy powołany jest do oceny rozstrzygnięcia sądu I instancji w zakresie prawidłowości dokonania ustaleń faktycznych. Wszak materia ta nie może być już przedmiotem kontroli kasacyjnej.

Z pewnością natomiast błędne jest zalecenie Sądu Odwoławczego, gdyż nie ma w niniejszej sprawie potrzeby powtarzania przewodu sądowego w całości. Konieczności oceny całości zgromadzonego materiału dowodowego nie można bowiem mylić z koniecznością przeprowadzenia wszystkich tych dowodów po raz kolejny. Charakter niniejszej sprawy wskazuje na to, że w ponowionym postępowaniu, co do części dowodów, wystarczające będzie poprzestanie na wprowadzeniu ich do materiału dowodowego poprzez ich ujawnienie.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.I.]

[ał]